

Το πρώτο και ανέξοδο έργο υποδομής

Του ΠΑΠΙΝΙΑΝΟΥ

Να σταματήσει αμέσως η πολυνομία και η ασχετονομία με τις οποίες Βουλή και Κυβέρνηση παραβιάζουν ενθουσιωδώς το Σύνταγμα και εμποδίζουν να λειτουργήσει ομαλά η οικονομία και να προχωρήσει η ανάπτυξη

ΑΚΟΥΩ ραδιόφωνο μόνο στο αυτοκίνητο και συχνά απογοητεύομαι από τις θέσεις των χρηστών των μικροφώνων. Οι πολλοί σταθμοί φαίνεται ρίχνουν την ποιότητα. Προχθές στάθηκα τυχερός, μιλάγε ο υπουργός Οικονομικών και έλεγε ωραία πράγματα. Να περιορίσουμε το δημόσιο χρέος, να μειώσουμε τις δαπάνες του Δημοσίου, να περισσέψουν χρήματα και τότε θα κάνουμε έργα υποδομής. Αυτά τα έργα υποδομής θα παρακινήσουν επενδύσεις με τις γνωστές συνέπειες. Όλα σωστά και τετράγωνα.

Υπάρχουν όμως και έργα υποδομής που δεν χρειάζονται χρήματα και χωρίς λεφτά γίνονται, και πολλά που άμεσα αποδίδουν. Ως παράδειγμα αναφέρω την πολυνομία αλλά και την ασχετονομία. Το τι είναι πολυνομία το λέει η ίδια η λέξη. Το τι είναι ασχετονομία το διδάσκει η Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Όποτε βρεθείτε στην οδό Καποδιστρίου, όπου το Εθνικό Τυπογραφείο, μπειτέ μέσα, δώστε 100 με 200 δραχμές (έχει κυμαινόμενη τιμή ανάλογα με τις σελίδες, ελλείψει βλέπετε ανταγωνισμού) και αγοράστε ένα Τεύχος Πρώτο της Εφημερίδας Κυβερνήσεως και πάτε κατευθείαν στο τέλος του οποίου νόμου. Θα τρομάξετε. Θα διαβάσετε νομοθετική ρύθμιση θεμάτων ασχέτων με τον τίτλο του νόμου.

Θέλετε παράδειγμα; Θα θυμάστε πιστεύω το «πολυνομοσχέδιο» του Υπουργείου Δικαιοσύνης που έγινε Νόμος 2145/93 με τίτλο «Ρύθμιση θεμάτων εκτελέσεως ποινών, επιταχύνσεως και εκσυγχρονισμού των διαδικασιών απονομής της δικαιοσύνης και άλλων θεμάτων». Το κυρίως θέμα του νόμου καλύπτεται από τα πρώτα 22 άρθρα στα οποία υπό τον τίτλο Λοιπές Διατάξεις προστίθενται άλλα 47, ναι 47 άρθρα!!! Το τι ρυθμίζουν τα άρθρα αυτά δεν μπορείτε να φανταστείτε. Από την εγκατάσταση κεραιών σταθμών στην ξηρά μέχρι την μεταφορά συντελεστή δόμησης, τις κατεδαφίσεις, την καταβολή αποζημίωσης στο προσωπικό του ΜΕΛΤ (δεν γνωρίζω τι είναι), την καταβολή κινήτρου προσέλευσης των υπαλλήλων του Υπουργείου Πολιτισμού που υπηρετούν στη

Δήλο, την καταβολή προσθέτου εργαλαβικού ανταλλάγματος για την επίσπευση του αρχικού συμβατικού χρόνου, τον χρόνο καταθέσεως του εισπραχθέντος αγγελιοσήμου κ.λπ., κ.λπ. Ένα ολόκληρο «άλμπουμ» φωτογραφιών.

Ο μη ασχολούμενος με τα νομικά διαβάζοντας το πιο πάνω αναρωτιέται: Μα πώς ταιριάζουν αυτά με το άρθρο 74 παρ. 5 του Συντάγματος που ρητά απαγορεύει ακόμα και τη συζήτηση στη Βουλή διατάξεων, προσθηκών ή τροπολογιών ασχέτων προς το κύριο αντικείμενο του νομοσχεδίου; Σωστή η απορία. Η παράγραφος όμως 5 τελειώνει με την πρόταση: «Σε περίπτωση αμφισβήτησης αποφαινεται η Βουλή». Έτσι λοιπόν η Βουλή θετικά απεφάνθη ότι η καταβολή επιδόματος προσέλευσης των υπαλλήλων στη Δήλο είναι σχετική με τον νόμο που ρυθμίζει τα της εκτελέσεως των ποινών και την επιτάχυνση των διαδικασιών απονομής της δικαιοσύνης!!!

Η ΠΟΛΥΝΟΜΙΑ αποτελεί τη δεύτερη πληγή. Για το ίδιο θέμα υπάρχουν πάμπολλοι νόμοι. Αντί πολλών ένα παράδειγμα. Η νομοθεσία για τις λεγόμενες «προβληματικές». Αρχικά τις λέγαμε εταιρίες με τις «παγωμένες» πιστώσεις και το 1956 αποκτήσαμε το ν.δ. 3562/1956 «περί υπαγωγής α.ε. υπό την διοίκηση και διαχείριση των πιστωτών και θέσιν αυτών υπό ειδική εκκαθάριση». Το νόμο αυτό έφτιαξαν οι τότε κορυφές της θεωρίας και πρακτικής της νομικής επιστήμης (Τσιριντάνης, Ράμμος, Λιτσερόπουλος, Πετρόπουλος, Ν. Γαζής και Καλέρης) και ο αειμνηστός Παναγής Παπαληγούρας από βήματος της Βουλής τους ευχαρίστησε. Το 1980 αποκτήσαμε τις «προβληματικές» και άρχισε από τότε μια υπερπαραγωγή νόμων (1386/83, 1472/84, 1892/90, 1914/90, 1947/91, 2000/91) και κάθε ημέρα όλο και κάποια τροποποίηση κατατίθεται στην Βουλή. Το τι έκαναν οι νόμοι αυτοί γλαφυρά μας το λέει ο καθηγητής κ. Περράκης στο βιβλίο του «Η Συμφωνία Πιστωτών και Επιχειρήσεων κατά τα άρθρα 44 και 45 του Ν. 1892/90»:

«Οι διατάξεις των άρθρων 46 και 46α για την ειδική εκκαθάριση είναι, δυστυχώς, από τις πιο αδέξιες και ατυχείς διατάξεις που φαίνεται να υπάρχουν σε όλο το ελληνικό δίκαιο. Ο γράφων έμεινε με την αίσθηση – όσο ανεπίτρεπτη και αν είναι στο νομικό – ότι πολλές από τις διατάξεις αυτές (όπως

δυστυχώς και άλλες διατάξεις του ν. 2000/91) όχι μόνο είναι δυσερμηνευτές, αλλά σε ορισμένα σημεία τους δεν είναι καν κατανοήσιμες».

Αποτέλεσμα, τίποτε δεν δουλεύει και οι προβληματικές παραμένουν προβληματικές και φτάσαμε στο ιδεώδες σημείο για κάθε μία προβληματική να κάνουμε και ένα νόμο!!!

Στις 17.5.95 διαβάσαμε στις εφημερίδες πως άλλη μια τροπολογία (άρα ειδικός νόμος) κατέτεθη για την προβληματική «Τσιμέντα Χαλκίδος».

Η ΠΟΛΥΝΟΜΙΑ και η ασχετονομία έχουν δημιουργήσει ένα χάος και κανένας δεν ξέρει πού βρίσκεται και τι ισχύει. Πρόσφατα, επαγγελματική οργάνωση τύπωσε για τα μέλη της τη νομοθεσία για τα αυθαίρετα. Σύντομα όμως ανακάλυψαν ότι είχαν παραλείψει κάπου εκατό διατάξεις που οι πατέρες του έθνους ευγενώς είχαν «φυτέψει» σε διάφορα πολυνομοσχέδια.

Να ένα έργο υποδομής χωρίς οικονομικό κόστος. Η εφαρμογή του άρθρου 75 παρ. 5 του Συντάγματος. **Όχι πια άσχετες διατάξεις με το κύριο αντικείμενο του νόμου.** (Πού καταντήσαμε, να θεωρούμε έργο υποδομής την εφαρμογή του Συντάγματος). **Όχι υπερπαραγωγή νόμων.** Κανένας δεν επενδύει σε χώρες με ασταθές και νεφελώδες νομικό πλαίσιο. Ας γίνει πράξη αυτό που έλεγε ο Ροϊδης ότι στην Ελλάδα έχουμε ανάγκη από ένα νόμο που θα διατάζει την εφαρμογή της κειμένης νομοθεσίας. Νόμους έχουμε, ας τους αναζητήσουμε πρώτα και μετά ας τους εφαρμόσουμε.

Θα σας πουν οι γραφειοκράτες - αντιφρονούντες ότι τόσο το ν.δ. 2687/53 όσο και ο ν. 4171/61 κ.λπ., κ.λπ. προβλέπουν και ρυθμίζουν τη δυνατότητα παγιοποίησης της νομοθεσίας, συνεπώς οι αλλαγές των νόμων δεν αφορούν τους επενδυτές. Εννιά χρόνια πήρε σε αλλοδαπό επενδυτή να το επιτύχει αυτό (Απόφαση Συμβουλίου της Επικρατείας 198/1995). Άλλος πάλι επενδυτής έχασε έξι χρόνια τρέχοντας από Πρωτοδικεία σε Εφετεία, Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο και μετά πάλι Συμβούλιο Επικρατείας για να του αναγνωρισθεί η παγιοποίηση της νομοθεσίας. Σ' αυτούς πρέπει να προστεθούν και οι εκκρεμείς ακόμα στα Δικαστήρια αμφισβητήσεις των παγιοποιήσεων. □

μη και ακόμη ισχυρότερη μεταξύ των άλλων εταιριών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η πρώτη ήταν το 1985, όταν, ύστερα από την πρώτη λεηλασία της περιόδου 1980-1985, αναγκάστηκε η τότε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ να εφαρμόσει –έστω έτσι όπως το εφάρμοσε– το γνωστό διετές πρόγραμμα σταθεροποίησης της οικονομίας υπό τον τότε υπουργό Εθνικής Οικονομίας κ. **Κων. Σημίτη**. Αλλά, η μοίρα της Ελλάδος δεν επέτρωτο να αλλάξει. Υπό την ιαχή «Τσοβόλα δώσ' τα όλα» έγινε η δεύτερη λεηλασία της χώρας μας, η οποία συνεχίστηκε και επί της κυβερνήσεως Τζαννετάκη. Η δεύτερη ευκαιρία ήταν εκείνη της Οικουμενικής Κυβέρνησης του ακαδημαϊκού και καθηγητή κ. **Ξεν. Ζολώτα**. Η ευκαιρία αυτή όχι μόνο χάθηκε αλλά παρατηρήθηκε μάλιστα και οικουμενική διάλυση, όπως είχε επισημάνει τότε ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος». Και η τρίτη ευκαιρία χάθηκε επί κυβερνήσεως της Νέας Δημοκρατίας υπό τον κ.

Κων. Μητσοτάκη, η οποία, στριμωγμένη μεταξύ του νέου και περισσότερο αδιάλλακτου ΠΑΣΟΚικού λαϊκισμού, επιδιώκοντας την επάνοδο του στην εξουσία, και του άγαρμπτου και αντιφατικού φιλελεύθερου και νεοφιλελεύθερου προγράμματος της ίδιας της κυβέρνησης, οδήγησε τη χώρα σε μεγαλύτερη υπερχρέωση, αντί της νοικοκυρεμένης διαχείρισης.

Ας ελπίσουμε ότι δεν θα χαθεί και η ευκαιρία αυτή και, συνεπώς, δοθεί η χαριστική βολή στη χώρα μας, η οποία θα μπει οριστικά στο περιθώριο της ευρωπαϊκής οικογένειας. Είναι αλήθεια ότι ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη. Κι όχι μόνο δεν μπορεί να φέρει την άνοιξη. Κινδυνεύει κιόλας να κατασπαράχθει από τα πάμπολλα κοράκια του λαϊκισμού και των κρατοδαιτών, των βολεμένων και των μη εργαζομένων «εργατοϋπαλλήλων» του δημόσιου τομέα, οι οποίοι συνεχώς ζητούν και παραλαύνουν στους δρόμους της Αθήνας επικαλού-

μενοι το «νόμο του εργάτη», ή προτείνουν μέτρα για περαιτέρω αύξηση των φορολογικών εσόδων για να μπορούν να διεκδικούν περισσότερα εκείνοι. Αποθέωση της νοοτροπίας αυτής αποτέλεσε την προηγούμενη εβδομάδα η Ομοσπονδία των Εφοριακών, οι οποίοι πρότειναν σειρά νέων μέτρων για τη φορολόγηση των ήδη φορολογούμενων, αλλά ούτε ένα μέτρο για την περιστολή των δαπανών και της λεηλασίας των δημόσιων εσόδων με τη μορφή που παρουσιάζει ο παρατιθέμενος πίνακας. Και ευκόλως θα μπορούσαν να απαντήσουν οι ήδη φορολογούμενοι στους συνδικαλιστές των εφοριακών ως εξής: Όχι μόνο δεν δεχόμαστε να πληρώσουμε κι άλλους φόρους, αλλά ζητούμε να επιστραφούν και τα 15 τρις. δραχμές που κατεβλήθησαν για αλλότριους σκοπούς και όχι για την ανάπτυξη της χώρας, για τη βελτίωση της υποδομής της και την ενίσχυση της άμυνάς της. □